

פיקה זכות הפיקוח מצדם על המקומות הקדושים — ההסדרים המיגבלים כמי דר שטחים — וזכות עליה הפסיקה ומכריזת עליהם; והכרה נצטנה פזכויות אלה שבצורת מורשתה היא לבקביר ישראלי בפי הנביא הישראלי בירושלים של היום, בפרייה'ה'ס'ד'ו אהר'י מ'יא' המדורות האחרונות בגולה, כמו שבב' עיי'ס'פ'ר'ש'ת'י'ת'יו' היו הדברים בשם 'מקבץ נדחי ישראל' בפי הנביא הישראלי בירוש' לים הקדושה, שהדביקה גם אז לב נכרים רבים אל דרי חזונה וקדושה: ובג'י הנכר הגללים על ד' — — — והביאיתם אל הר קדשי ושמהרם בבית תפילתי — — — כי בתי בית המלה יקרא לכל העמים' (ישע'ה ג'ו, 8-6).

ושמהרם בבית תפילתי, בית המלה לכל העמים: בשמחה מאירה' משחרת, סאתות כל העמים באהוב נאמנה! הלא רק זו ולא אחרת היא מש' מעות השמחה בשם המוכיח לעמים רבים: יכתבו חרבותם לאחים — — — ולא ילמדו עוד סלחמה' — ומה רחוקה היא המדינות של העמים הרבים גם אחרי גוראי המלחמה האחרונים של מל'ס'ד'י'ה'ס'ל'ח'ס'ה' הארורים, מכל שאינה אנשית אכזרית לשמחה מאירה'מטהרת של אחיה נאמנה! וירד' שלים החזונית — גוף נפרד' תהי של מדינות זו!

ומה רבו בתרבות האנושית סיכומי התבוננות של דור' דורות שהורי לב יצ' לולי דעה בגילויי הטוב והרע, לנועם וציבורא בחיי האדם וביצירה העולמית כולה! מתוך עמידה בניסיונות גורל מסה ר' הזכירה התוססת'ה'מפוררת הנפשית, מתוך ההעמקות מרוכות של זכירה נפשית זו בהבחנת כחות וצפוני כחות כיצירה העולמית, בהסדרה של המאורעות הער' לטיים טכמו בתרבות האנושית סיכומי רופפות על חזון ומוסר, סיכומי חסמה ומדע נועזים'פליאים, שהיו יכולים לה' ביא — לכל על עמים וטיכף ומיר' — — — אה הפדות והשויון והיי האחתה, הנכספים כל כך לטהורי הלב שבכל דור ודור. — ומה אנו רואים? — גם אז התגלית המדעית המפליאה ביותר, את זו המאפשרת שימוש בכוח האדיר היצירתי העולמי הצפון באטום. מהרז והפכו בסד' סודות — לפצצה! — ועמים גדו' לים וחזקים ועשירים! — מאיימים עכשיו אלה על אלה — אחרי (סוף בעמוד 6)

הגוף המדיני הנפרד' של ירושלים אלא על פתן חוקף להשתלטות זרה חילונית, צופנת סכסוכים וסכנות רבות — אבל למאמינים האמתיים שבצמי העולם אין בהחלט כל צורך בכך! למאמינים האמתיים מס'

על ירושלים ועל חזון ירושלים

שהסכו הורשה ביולוגית לדורות הבאים. מכאן חוקי, ואהבת לרעך כמוך, וכי יגור אתך גו — — — ואהבת לו כמוך' ועאי' חוקי החמלה והרחמים בתורת העברים ובפירושיהם המאחרים על תורה זו: מכאן חזון, וכתתו הרבותם לאחים — — — לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה, וגר זאב עם כבש — — — ושעשע יונק על חור פתן — — — כי מלאה הארץ דעה' ועוד רבים אחרים, אבל זכרונות וסיכומים נפ' שיים עצמיים, לא מסורים או מסור' פרים על ידי אחרים, צמודים'דבוקים דביקות בלתינתק במקומות קבר' עים, ואם הסיכומים והזכרונות קדושים ללב, מקודשים בקדושה לו גם המקו' מות, ועוד מעלה מיוחדת למקומות: בהחבלטותם הממשית הם כאילו מביאים לידי התבלטות חיונית מיוחדת גם את הזכרונות והסיכומים הדבוקים בש' ומגבי' רים על ידי כך את חרדת הקודש המוש' פעת מהם והמדביקה בהם אגדות רזויות ערנה אף מרחוק. — זכרונות יקרים מק' רשים מחיי אבא ואמא, למשל, יכולים להיות מוסחים לפרקים מלבו של בן נאמן, אם הוא כרוחק מעיר מולדתו; אבל מראה חדרים של אבא ואמא, עת יבאו לבקר בעירו, והרויטים והכלים שם כמו בחייהם, ואפילו הודעה לבדה במכתב מאת אה, אחות או סקר טוב, כי בחדרים של אבא ואמא הכל שמור כמו בחייהם או הכל שומר זכרן חייהם — הלא זה ירעיד את כל היקר והמוכרך בזכרוננו של הבן הנאמן כיום אף יארגו לו חזיונות מענגי לב ומר' טיטי לב בחלוטו בלילה.

הזכירות הנפשיות של האדם ומדת דביקותן במקומות נבחרות במכתן הפרידה, נביא אחד עוד משל מהחיים הנפשית, 'קדושה' על יחסי האדם לאדם, על מדת הערכותו את זכרונות מעמאי האהבה יגם זכו להיות אבא'אמא לבן יקר, והבן ואמא האטומלים נשארים לבדם — הלא אז יגברו האטומים מיום ליום בלב שלשתם, יגברו'יאירו מתוך הכיסופים כל פרט' זכרונות האהבה ומקומות האהבה!

מה שאין כן בני זוג נפרדים אחרי כמה שנות הודוונות, אם גם בלי קטטה, אבל בלי זכירות אהבה נפשית; אלה לא ידבו לזכור, מה היה ביניהם ואיפה זה היה; כל אחד מהם רק ישתדל למהר ולאפשר לעצמו חיי הודוונות חדשים, וככה הלא עברו עמי קדם לפני הויסטוריה האנושית נבחים במכתן הפרידה — עברו

לידי חזון גאולה, להאזנה תורה'כינה פפי, אל רחום והנח'.

במשך הדורות התפתחה התורה'הכינה והאמנה'הכינה של יחירי סגולה בלבבית טהורים של שבטים ועמים, התעוררה התפתחה אז כלבבות הסהורים גם ערגתם הטבעית לרחם'לנחם, רחמי אהבה וחמלה שהתלטו על ידם בין הבריות, יחסי הת' מסירות ונאמנות מרכזי, כל היקר והטהר כנשמה; אז גם הוטל על הרבה הרויות נפשיות של האדם סימן הקדושה: אהבה קדושה, רגעי ורחמים, רגעי נאמנות קדושים וכדומה לכך — ודברו, ספרו, מסרו וזכרונות על כל כנון זה החרדת קודש טבעית, אבל לחרדת קודש טבעית'אמ' תית' מכשירה רק זכירה נפשית עצמית או זכירת מורשה נפשית עצ' מית, מי שעבדו עליו בחיי עצמה, בחיי הקרובים היקרים לה, שעודם בחיים או רק זכרונם השאירו, חוויות גדולות של אהבה, רחמים ונאמנות — זכור יז' כל ימיו, יירעד'יושפע מזכירה זו כל ימיו, ישתתף תמיד גם בגורלם של אהובים, מרחמים ונאמנים אחרים, אבל אדם רגיל, שרק שמע על חוויות אלה, קרא או שמע עליהן הרצאה או תיאור ספרותי, או ראה בזומה לתן על סרטים, על כמות משחקים אהות או סקר טוב, כי בחדרים של אבא ואמא הכל שמור כמו בחייהם או הכל שומר זכרן חייהם — הלא זה ירעיד את כל היקר והמוכרך בזכרוננו של הבן הנאמן כיום אף יארגו לו חזיונות מענגי לב ומר' העיקרי — הזכירה התוססת'ה'מ'עו' ררת הנפשית.

נסינו, ודומה שהבחרנו קצת את דירוגי הופעה'ה'השפעתה של המדה הטבעית הנפשית, 'קדושה' על יחסי האדם לאדם, על מדת הערכותו את זכרונות מעמאי האהבה והחוויות הנפשיות של עצמו ושל אחרים — ומתוך הבחנה זו דומה נוכל גם לסכם סיכום אחרון את מה שיש להשמיע על 'ישראל' ירושלים.

לאמנה'כינה באל אחד רחום וחנן, הגיעו העברים במשך דורות בקדומים (וההיחוקים סאמנה בהתגלות אלוהית מוכ' רחים, מאין להם הסברה אחרת, להודות בכך) מתוך עמידה בניסיונות גורליים מיר' חדים, מתוך זכירות'זכרונות וסיכומים נפשיים מיוחדים, סיכומי ערגה לרחם' לנחם, לטהר'לקדש החיים לקראת יעוד חזוני כתגמול לסבל ועיניים — סיכומים,

לכדו ועורבבו בה מאורעות, התרחשויות וניבושי' מראות והתרחשויות, ומתוך הצ' טופפות תוססת זו הבריקה פעם בפעם, כמתוך ערשלים רחוקים ונסוכים פתאום, הסתכלות מסלפת פרימיטיבית, מסלמת זכירות קסופית לזכרונות ושילובי זכור' גות לנדנדול' סחעבה תהה, נדנדוי הכרה כהה בשלטון כוחות אדירים — שלטון איליים תובע' קרבות'ה'נענה פולחנית, סיכומי זכירות נפשיות: הכרה תרדה'חזרה' נפשיות הפכו אסונה וצווי דת פרימיטי' אהבה קדושה, רגעי ורחמים, רגעי בית, עם התאחזותם של שבטים נודדים במקומות יחיה קבועים, באו עם לידי לחחמי האמנה הדתית, הלא גם בעלי השקפה סטריאליסטית בהשכונם העולמי רגילים להשמיע בנוגע לחיי האדם האיני טימיים או בנוגע למאורעות בחיי עמים ומדינות אחרות מעין רגעים קדושים, 'חובה קדושה' וכדומה אלו; וכוונתם הרצינית, הרחוקה מכל 'מליצה' הלא זו היא: ב'רגעים', ב'חובה' התגבשו או עתידים להתגבש כל היקר והטהר בלב ובמעמקי הנשמה. — מהו איפוא אותו כוח מרכזי'מאחר'מגבש את כל היקר יה' טהור בלב ובנשמה? — על שאלה זו רק אחת היא התשובה: הזכירה הנפ' שית התוססת'ה'מ'עו'ררת שבב' חיר היצורים, בזאדם, כל מותר, האדם מן הבמה'ה' בזכירה נפשית זו מקורו, גם סגולת הריבור'ה'ה'ישום, הפי סול, המחשבה ועוד ועוד אחר כך — ממנה רק ממנה באו, התפתחו אדם וקלטו, נחרחו בהושי' של האדם הקדמון המונות, מראות, תנועות, קולות, שגרמו לו לה' מרצוה צהלה או שאגה מרה ולא נתנו לו מנחה גם אחרי שנעלמו — הוא זכר, הסיף לראות ולשמוע בכל רחבי פנימה תרבותית אמתית! איכסילי התבוננות זכה מתנכשים על ידה לצוים מוסריים, לחוקי צדק מטילי משמעת מרצון, מכוונים חיי אדם תרבותי ועמים תרבותיים לקראת איזו מטרה, לקראת איזה יעוד נעלה — ננסה איפוא, עד כמה ננסיון זה יעלה בידנו, להבהיר קצת מהות סמירה'נעלמה זו של קודש וחרדת קודש של אותו, אור' גנוז' נפשי, הבוקע ועולה בכל הדורות מבינות לעייליו תוהו ככדים.

ההשגה הראשונה בהרדת אמת מרוכזת' מיוחדת, שסומנה בשם, 'קדושה', בתחומי האמנה הצרופה מקומה, האמנה הדתית הצרופה מיחסת את רוממות הטהרה המר' קנת העי'י'ת, 'קדושה' לאלהים ולבחיירי האלהים, שלא' ריכוזי חכמה, גבורה, חסד וטהרה אינסופית — זוהי הקדושה היצר'

רית של האלוהים, וממנה — על בחירי טהורי המתהלכים לפני האלהים קורנת' נאצלת ממנה קדושה התבוננות חזונית, קדושה מרכות'סאחרת רצונם וכיסופיהם הסהורים לרצון העליון האלוהי. — ישנם, ליטו מוראי, תוהו ובוהו' בארץ ה'ביבל' המקדושה בניהם לפני הפרדם מעלות. — ובלבות החלוצים והשירידים העבריים לא בליל תוהו אלא ריכוז אהדות' יותי של יגונת והזונות וכיסופי דור' דורות מוכוכים'מקודשים בעיניים הראה נפלאות: גורשו לגיונות הפולשים הער' כיים, נספחו עוד חלקי מולדת יקרים למדינה, שניתן לה השם, 'ישראל', ונגאלה בגבורה סכבית ומתוך קרבת גדולים גם ירושלים, הבירה החזונית'ה'מורשתית בחלקה הגדול. — ורק אז התעוררו נציגי האז'ם, שעמדו כל הזמן סרוחק בלי תג' בה על ההפצה וההירסה וההשכחה ביר' שלים, התעוררו והודיעו, על פ' ההכ' כזה שצ' בנוכמבר חובתם להחליט על ניתוקה הנמור של ירושלים מ'ישראל', בדיונים שקדמו לאישור ההחלטת הרבו נציגי המדינות השונות להוכיח בדבריהם את המקומות הקדושים, אבל — האם מצא מי שהוא קצת תרדת קודש אמתית בדברי התובעים, בשם 'מק' מות קדושים', אבל מופרדים'מוגבלים במדת שטחם, את ניתוקה הנמור של ירו' שלים, של הלב החזוני'ה'מורשתי ממדינת 'ישראל'! — הרי תרדת קודש אמתית טבעית'ה'טהורי לב ברגעים מחייבי טה' טבעית'ה'טהורי' האדם לכל התפתחות תרבותית אמתית! איכסילי התבוננות זכה מתנכשים על ידה לצוים מוסריים, לחוקי צדק מטילי משמעת מרצון, מכוונים חיי אדם תרבותי ועמים תרבותיים לקראת איזו מטרה, לקראת איזה יעוד נעלה — ננסה איפוא, עד כמה ננסיון זה יעלה בידנו, להבהיר קצת מהות סמירה'נעלמה זו של קודש וחרדת קודש של אותו, אור' גנוז' נפשי, הבוקע ועולה בכל הדורות מבינות לעייליו תוהו ככדים.

ההשגה הראשונה בהרדת אמת מרוכזת' מיוחדת, שסומנה בשם, 'קדושה', בתחומי האמנה הצרופה מקומה, האמנה הדתית הצרופה מיחסת את רוממות הטהרה המר' קנת העי'י'ת, 'קדושה' לאלהים ולבחיירי האלהים, שלא' ריכוזי חכמה, גבורה, חסד וטהרה אינסופית — זוהי הקדושה היצר'

רית של האלוהים, וממנה — על בחירי טהורי המתהלכים לפני האלהים קורנת' נאצלת ממנה קדושה התבוננות חזונית, קדושה מרכות'סאחרת רצונם וכיסופיהם הסהורים לרצון העליון האלוהי. — ישנם, ליטו מוראי, תוהו ובוהו' בארץ ה'ביבל' המקדושה בניהם לפני הפרדם מעלות. — ובלבות החלוצים והשירידים העבריים לא בליל תוהו אלא ריכוז אהדות' יותי של יגונת והזונות וכיסופי דור' דורות מוכוכים'מקודשים בעיניים הראה נפלאות: גורשו לגיונות הפולשים הער' כיים, נספחו עוד חלקי מולדת יקרים למדינה, שניתן לה השם, 'ישראל', ונגאלה בגבורה סכבית ומתוך קרבת גדולים גם ירושלים, הבירה החזונית'ה'מורשתית בחלקה הגדול. — ורק אז התעוררו נציגי האז'ם, שעמדו כל הזמן סרוחק בלי תג' בה על ההפצה וההירסה וההשכחה ביר' שלים, התעוררו והודיעו, על פ' ההכ' כזה שצ' בנוכמבר חובתם להחליט על ניתוקה הנמור של ירושלים מ'ישראל', בדיונים שקדמו לאישור ההחלטת הרבו נציגי המדינות השונות להוכיח בדבריהם את המקומות הקדושים, אבל — האם מצא מי שהוא קצת תרדת קודש אמתית בדברי התובעים, בשם 'מק' מות קדושים', אבל מופרדים'מוגבלים במדת שטחם, את ניתוקה הנמור של ירו' שלים, של הלב החזוני'ה'מורשתי ממדינת 'ישראל'! — הרי תרדת קודש אמתית טבעית'ה'טהורי לב ברגעים מחייבי טה' טבעית'ה'טהורי' האדם לכל התפתחות תרבותית אמתית! איכסילי התבוננות זכה מתנכשים על ידה לצוים מוסריים, לחוקי צדק מטילי משמעת מרצון, מכוונים חיי אדם תרבותי ועמים תרבותיים לקראת איזו מטרה, לקראת איזה יעוד נעלה — ננסה איפוא, עד כמה ננסיון זה יעלה בידנו, להבהיר קצת מהות סמירה'נעלמה זו של קודש וחרדת קודש של אותו, אור' גנוז' נפשי, הבוקע ועולה בכל הדורות מבינות לעייליו תוהו ככדים.

ההשגה הראשונה בהרדת אמת מרוכזת' מיוחדת, שסומנה בשם, 'קדושה', בתחומי האמנה הצרופה מקומה, האמנה הדתית הצרופה מיחסת את רוממות הטהרה המר' קנת העי'י'ת, 'קדושה' לאלהים ולבחיירי האלהים, שלא' ריכוזי חכמה, גבורה, חסד וטהרה אינסופית — זוהי הקדושה היצר'

החזון העברי בירושלים הקדומה: היה באחרית הימים — — — והלכו עמי רבים — — — וכתתו הרבותם לאחים — — — לא ישא גוי אל גוי חרב' — — — הכרזות התגשמותו של חזון זה כאילו באה כבר לידי הכרה בעמים הרבים'. אחרי המלחמה הראשונה העיר' למית — מלחמה מהחיתיות איץ וטרם שיים גם יחד — הובלטה הכרה זו ביי' סוף 'חבר העמים'; אחרי מוראי המלחמה האחרונה — באירנן, האומות המאוחדות; וכיום — כיום, דומה, היא מוספה להיות מובלסת בשטרות המרוכות על ששע הפצצות האטומיות השפוטות' וב' בשורה הגדולה האחריתית' על ייצור סוצלח — של פצצה אטומית מי' פניית! הלא ברירה, אחריתית' מאין כמה תהי הפגם, לעמים הרבים'; או לא ישא גוי אל גוי חרב' או — לפי חזון המשפט, בעמק יהושפט' — מוט' תים בשמים ובארץ: דם ואש והמריה עשן, השמש יתפך להושך היריה לדם לפני ברא יום ד' הגדול והנורא' (יואל ג', 3-4).

...וטובלים הם לקראת ה, מופתים בש' סים ובארץ' המוני, העמים הרבים', המוני גאי השלום בעמי התרבות הג' דולים לה: רצון עצמם אלא מרצון משתל' סים מסנוורים ומסנוורים בזהרי תוהו, אחר ריחיי, תוהו לא של, חושך על פני תוהים' אלא של בליל צדקה וזדון, רחמים ואכז' ריות, מדע וזכמים, הערצת קודש וחילול קודש וכל יתר המדות המנוונות, מדות הטוב והרע בנפש האדם, חזון השלום ב'אחרית הימים' וחזון המשפט ב'עמק יהושפט' בירושלים הושפעו, והבהרה הטר' הזו האחריתית' גם היא אך — מראש רת ה'ים, ביר' שלים הפדויה' תבוא; כאן רק ננסה להתחיל בפתחה ברם בניה נאמניה גם נחזיל.

בדיוני האז'ם בשנת 1947 על גורל הש' רידים העברים בגולה הרחיה מדמם ועל גורל החלוצים, בני העליות' העברים, שהקדימו לבוא ולהתנצר בארץ האבות השוממה — כאילו גורשו רגע אורות צדק חזוני ללב רובם הגדול של נציגי העמים הרבים': 29' בנובמבר אותה שנה הוולטה'ה'וכרזה מדינה עברית, מדינה עצמאית לחלוצים ולשיר' דיהם העברים! — — — אבל רק בחלק לא גדול מארץ אבותם, בלי ירושלים וכלי, הרי ישראל', הרי החזון המורש' תי... לא נאריך כאן על מה שהותרש אחר כך, על מה שיווכר בהודות ראש מתוך בטיה ונקיפת לב בודדות הבאים של עמי חתרנים, אבל אי אפשר להכמע כאן

על ירושלים ועל חזון ירושלים

(סוף מעמוד 3)

מוראי ההשמדה של המלחמה האחרונה! — להשמיד למהות בבת אחת בפצצה זו ערים שלמות, ובפצצת המימן החדשה, האימה האשמדאית ביר הר אפילו מחנות שלמים — על האנשים והנשים והישישים והטף וכל החי והצומח אשר בקרבם! האם באמת עד כדי כך ירד האדם, כהיר היצורים? ועד כדי כך הפכו גם אנשי סדע ותרבות בעמים הרבים? להיות גרע עיט מחיתו טרף, ליצורי שטן אנדיים? — הלא זה שקרו הלא המונים בעם ועם עמלים ומכונים עמלם לחי שיוכ וההפכה חות תרבותית טבעית ומגלים, יובם אהבה והמלה ונאמנות רבה בהייהם ועמלם; והלא גם תאבי ההשתררות וההשקטות המטערת מורעדיסיתרוממים לפעמים עד כדי השתתפות בצער המדוכאים מחוך חמלה אמיתית; ואפילו אותה חמלה תכסיסית של זדון ומרמה ואותה התהדרות צעקנית בהמלה מזויפת זאת ורק זאת הן מעידות: לא רשע וקשוחות אלא עדינות גפית תפארת טבעית הוא לאדם. — אלא מה? — לוקטור הצטופפו בהרבויות העמים סיכומי זכרונות ונסיגות ונסבות נים" בלתי נפשיים עצמיים ובלתי נפשיים טורשתיים ברובם הגדול, ומפני כך גם בלתי מתאחדים עם סיכומי התרבות העצמית להשגה עולמית אחדותיות. מרכזת-מטהרת רגש ומחשבה בסיסופי תגמול ובתביעת תגמול על סבל המבחינים, בערגת ענה לרחם-לנחם עד כי יהדל אמן לל, יהדל דד ואכיון מקרב הארץ. ובאין כיו טופי יעוד מורעדים ומרעידים מוככים, באין מבויס טמיר" של חרדת קורש מוארה ומאירה-מרוטמת הרי אין כל ערבוביה התרבות הרוטסה אלא בליל. תוהו אחריות" ואין הוא מצידר אלא חהייה מסותרת בהתהדרות-התיירות בעליונות מכל המינים; סוטה של זו — איזוי גירויים חריפים, מסנוורים, היפרצות יצרים משתוללים, מוסוים בכל מיני יסודות של התחסדות והתעדרנה תרבותית בראשיתם ומחוצפים בסיטאלים באחריתם. והאדם לא לערבוביה יתחיה אלא להסי דרה בהירה ומאחדת-מרוטמת שואף הוא מטבעו ועל פי יעדו, יעוד ההסדרה הטבעית-העילאית של היצירה העולמית, הרי סיכומי המדע הבוהי ריכזתסדוייקים לא מן השמים נתגלו לו, והמוסר והחזון אף הם רק מסכמי סיכומי הם הראשונים היו יחידים נבחרים — על ידי האלהים לפי אסונת ההתגלות ומחוך עמידת ב"מבחינים" לפי השגת ההתעלות ההתפתחותית — אבל לידי קבלת הסדרתם הכהירת-המאחדת של המיסר יתחזון הגיעו ומגיעים המוגי תמימים וישרים בכל עם ועם מתוך התגברות ה"יצר הטוב" על ה"יצר הרע", מתוך ערגה נפשית טבעית להתרוממות, לשמחה מאירה-מאחדת, להשתתפות מדהמת-מנהמת מלחמים ומרוחמים גם יחד. — חזון השלום והאחה העולמית רק דרגה עליונה היא של ערגה נפשית טבעית-עילאית זו, והתגשמותו של חזון זה אף היא — הכרח טבעי ודאי הוא. לעמים הרבים, הכרח מתוך ה"ברירה האחריתית", שהור כרה בפתיחת דברינו כאן, או, לא ישא גוי אל גוי חרבי או, דם ואש — — השמש יהפך לתואך והירח לדם,...

וסבעית-הכלתית מאין כמות היא בהסדרה העולמית-העילאית שיבתם, האהר ריתית" של משיעי חזון השלום באלפי שנות עינויים לארצם המורשתית ולכל המקומות המקודשים בחזונם, הלא הם, מקומות הזונים אלה, אחרי שתזרח עליהם שמש גאולתם השלמה, ודם זדים מתנפלים, שגם הוא מכתים אפילו נאמנות מת-גוננים טהורים, לא יישפך בקרבכם — מה ירבו או מקומות הזונים-הדשתיים אלה להביא, לידי התבלטות חיונית מיוחדת" את כל זכירותם-זכרונותם של שבי משמיעי החזון, את זכרונות המבחינים הגורליים, מרעדי כיסומי התגמול הנודל, מגבירי רגישות והבחנה המטרהרת הגורלית וממאסי כל ערבוביה מתהדרת מתיהרת בעליונות — כל, בליל תוהו אחר-ריתית"!

הבהרה תוהו האחריתי מראש הרים בירושלים המדוייה תבוא" — דברים אלה הודגשו למעלה, בהתחלת הפתיחה, ואחרי כל האמור כאן, דומה, הגיוני יהיה להגיד, כי, מראש הרים בירושלים" ישמעו גם דברים מעין אלה:

— זכרו, עמי תבל, את המוני העמלים התמימים והישרים שבקרבכם, את ערגתם הטבעית, התמימה-הישרה להי שלום לשמחה — מאחדת באהוה מרוחמים ומרוחמים! הרחיקו את כל תאבי ההשתררות וההשתלטות המרובים כל כך בקרבכם, אשר מתוך בליל חרוזי אחריתי, מתוך תהיה צמאת גירויים חריפים ומסנוורים הם מדוככים-מחללים ומטטאים את דתום הטבעי שבערגת המוניכם והופכים אותם לצמאי נקם, בלי דעת היטב — על מה וממי לנקום?

ואו — כאשר, לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה, תקראו כולכם — גם מאמיני ההתגלות האלהית וגם חוקרי ההתעלות התרבותית — בחרדת קורש אך דברי הנביא בשם, מקבץ נדחי ישי ראל":

ובני הנכר הנלויים על די — — —
והביאותים אל הר קדשי
ושמחחים בבית הפילתי — — —
כי ביתי בית תפלה ייקרא לכל העמים

מ. ב. זובניק